

נגד העולם אני אומר
זו אמת לאמיתה אני נודר
לפרחים עיניים בשדות
ועלינו כל הזמן בוהות
עוד נזכר איך בעבר
קטפתי זרים לאישה שכה אהבתי
והפרחים בהו במעשי
היא לא האחד ניסו אז הם לומר לי

ולשב חיכיתי לה לעד
זר פרחים נפל לי מהיד
ועליי בוהים מהתחתית
פרחים בלי יעד בלי עתיד
בזמנים של הדכעונות
בשעות משבר שהנשמה זועקת
הפרחים בוכים אותן דמעות
ודרים על חוף הים שהיא לרגליו זורקת

קשר נקרע, בשעות פרידה
בני אדם יוצאים שוב מחיינו
הפרחים בוהים באפלה
שאל תוך תוכה נכנס ליבו
סתיו כשהפרחים כה עצובים
עלי עצים זהובים נופלים על ארץ
זיכרונות בו אביב חמים
אותם פרחים מצפים להיות בין שניים

מי שלי עדיין לא האמין
רק תראה שממזמץ בקושי
כי עיניו בוהות אל העתיד
להעביר אלינו את האושר
אל תוך נשמתינו הם בוהים
בשעות שמחה שאנו שם כולנו
בשעות עצב איתנו הם בוכים
לזכר אהובים כבר אינם עמנו